

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący je twierdzi, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście niesprawiedliwe, niesłuszne i niezgodne z prawem ze względu na całkowity brak uzasadnienia, w szczególności brak wskazówek, nieodwołalny, tautologiczny i arbitralny charakter, przeinaczenie faktów i nadużycia z tym związane, jak również z uwagi na błąd co do prawa.

Odwołanie wniesione w dniu 30 grudnia 2013 r. przez Luigię Marcuccię od postanowienia wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-145/12 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-699/13 P)

(2014/C 52/86)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez żadnego wyjątku;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak podniesione już w ramach sprawy T-698/13 Marcuccio przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Bankia przeciwko Komisji

(Sprawa T-700/13)

(2014/C 52/87)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bankia, SA (Walencja, Hiszpania) (przedstawiciele: J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salínero, A. Lamadrid de Pablo i A. Biondi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całościowy system środków, której jej zdaniem stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynek adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła art. 107 TFUE ze względu na to, że uznała SEAF i składające się nań indywidualne środki za pomoc państwa. Zdaniem skarżącej instytucja ta dopuściła się błędów dokonując łącznej oceny publicznych i prywatnych środków, które były w rzeczywistości od siebie niezależne, oraz przypisując je Królestwu Hiszpanii. Skarżąca kwestionuje również okoliczność, że za pomocą rozpatrywanych środków można było przysporzyć ich rzekomym beneficjentom wybiórczej korzyści gospodarczej, a także to, że środki te mogłyby zakłócić konkurencję między tymi beneficjentami a innymi podmiotami; podważa ona również to, że miałyby one wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistego błędów w ocenie i naruszyła art. 107 i 108 TFUE ze względu na zakwalifikowanie w pewnych przypadkach stosowania hiszpańskiego systemu opodatkowania za tonaż jako nowej pomocy państwa — zamiast pomocy istniejącej. Ze względu na to, że Komisja w 2002 r. zatwierdziła zgłoszony przez Hiszpanię system opodatkowania za tonaż, w każdym razie, gdy chciała zakwestionować sposób jego stosowania, powinna ona była uczynić to w ramach postępowania mającego zastosowanie do istniejącej pomocy państwa. Zdaniem skarżącej argumenty przedstawione przez tą instytucję w zaskarżonej decyzji na poparcie twierdzenia o istnieniu nowej pomocy państwa są w oczywisty sposób bezzasadne.

- 3) Zarzut trzeci nieważności, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia art. 107 i 296 TFUE ze względu na to, iż Komisja dopuściła się błędu, a w każdym razie — nie uzasadniła odpowiednio powodów, dla których podmioty takie jak skarżąca (inwestujące w AIE w drodze transakcji objętych decyzją) zostały uznane za jedynych i ostatecznych beneficjentów kwestionowanych środków.
- 4) Zarzut czwarty, również podniesiony tytułem ewentualnym, a dotyczący tego, że zawarty w art. 4 zaskarżonej decyzji nakaz odzyskania pomocy narusza ogólną zasadę pewności prawa ze względu na to, iż w bezzasadny sposób wprowadza on ograniczenie zastosowania tej zasady w czasie.
- 5) W piątym zarzucie nieważności skarżąca przedstawia powody, dla których zaskarżona decyzja narusza jej zdaniem również zasadę powierzenia kompetencji, art. 107 i 108 TFUE, art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/1999 oraz art. 19 Karty praw podstawowych UE ze względu na to, iż Komisja wydała w niej rozstrzygnięcie w przedmiocie ważności postanowień zawartych w prywatnoprawnych umowach między inwestorami i innymi podmiotami prywatnymi.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Asociación Española de Banca przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-701/13)

(2014/C 52/88)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación Española de Banca (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Unicaja Banco przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-702/13)

(2014/C 52/89)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Unicaja Banco, SA (Málaga, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, A. Lamadrid de Pablo i A. Biondi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz